

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Sect. 2. De statu præsentis Cultus D. Iosephi ut est privatus & particularis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

sione alicujus revelationis factæ per Beatam Virginem cuidam Venerabili Marronæ in eum finem: quod Officium fiebat immediatè post octavam Epiphaniæ, hoc est decimâ quintâ Januarii, quo tempore in Ecclesiâ recoluntur mysteria Infantia Salvatoris: Ita ex vetusto Codice manuscripto nostræ Bibliothecæ Leodiensis qui sequitur post Mariale Jacobi de Voragine Archiepiscopi Januensis, qui Codex etiam continet Sermonem Joannis Gerson de Nativit. Beatæ Virginis habitum in Concilio Constantiensi, ex quo suspicor dictum Codicem manuscriptum esse antiquiorem typis non in usu in his partibus ante annum 1452. vel saltem ante annum 1441. ad quas dicuntur (nescio an verè) ex Indiâ circa illud tempus adducti. Vide Genebrardum in Eugenio IV.

XXV. Tandem Festum Educationis Jesu & Mariæ à Divo Josepho ex Ægypto, & Reditus in terram Israel, olim à Benedictinis celebratum fuisse undecimâ Januarii colligit Schultingius in suâ Bibliothecâ Ecclesiasticâ ex manuscripto Missali Anglicano antiquissimo istius Ordinis, quem tamen Reditum Martyrologium Adonis & Venerabilis Bedæ tomo 3. Operum suorum referunt in septimam ejusdem mensis.

XXVI. Spero denique futurum ut Deus inspiret Antistitem Antistitem Romanum Pontificem Ecclesiæ Catholicæ visibile Caput, ut secundum Festum illi pro totâ Ecclesiâ Catholicâ decernat in memoriam felicissimæ ejus cum Deiparâ Desponsationis, cum ab hâc omnis ejus magnitudo, quam tam multis profecuti sumus petatur cum que in assignando die huic Festo habiturum rationem eorum que diximus supra Parte 2. Tractatu 1. cap. 15. sect. 4. de tempore in quo ea Desponsatio probabilissimè contigisse videtur.

SECTIO II.

De statu presentis Cultus Divi Josephi ut est privatus & particularis.

EX hoc maximè Capite consideranda est & petenda Divi Josephi devotio, nam etsi quidam sint Sancti, qui in cultu publico & solemniori adhuc eum in aliquibus præcedere videntur, tamen quia à cultu privato fit gradus ad publicum & solemniorem, & hic privatus Divi Josephi, ita sensim in dies crescit, ut ex nunc omnes omnino alios solâ Deiparâ demptâ superet: Spes mihi magna suboritur aliquando futurum ut Ecclesiâ, hâc singulari omnium populorum, nationum, conditionum, erga Divum Josephum devotione (que ab dubio ex Deo est) permota, additura sit ad pompam solemnioris ejus aliquid, quo ut in cultu particulari alios nunc antecellit, ita in publico & solemniori nulli cedat.

Excellentia porrò alicujus devotionis, seu cultus unius Sancti, ut est particularis & privatus, attenditur penes tria: Primò, penes subjectum ipsius devotionis: Secundò, penes materiam ejus: Tertiò, penes modum: in primo attenditur numerus & qualitas personatum in quibus est devotio erga illum Sanctum: In secundo attenditur quid illi faciant ex motivo istius devotionis, & ad honorandum illum Sanctum: In tertio attenditur affectus, zelus, teneritudo, fiducia, &c. quâ in illum feruntur: In his omnibus primas inter omnes Sanctos tenet Divus Josephus.

Nam primò quis hodie illorum ita communiter & frequenter ab omnibus piis & Catholicis colitur & invocatur ut ille? Cæteri quidem, præcipuè insigniores, ab omnibus & singulis in eorum festis & solemnitatibus honorantur: sed extra illas, hic ab istis, ille ab illis, secundum ejusque particularem devotionem & instinctum, nullus ab omnibus: sed quoad D. Josephum, vix ullum hodie reperies verè Catholicum, idest piium, quinon eum inter Patronos

Y y z

Patronos

Synopsis

Magnalium
D.
Iosephi
S. Iosephi

Patronos, & è primariis quidem post Beatam Virginem habeat, qui non ipsum ore & corde singulis diebus, aut saltem frequenter invocet, qui non se ejus patrocinio commendet: Nullam ferè fidelium domum ingressurus sis in quâ non inuenias aliquam illius imaginem: adeò ut postquam toto terrarum orbe ei ab Ecclesiâ ex cultu publico ædificata sunt singulis in locis Cœnobîa, dicata Tempia, consecrata Altaria, erectæ solemnnes statux: ita à particularibus ex affectu & cultu privato singulæ ferè domus conversæ sint in Orotoria Jesu, Mariæ, & Iosephi.

XXX.

Quemadmodum verò ex communi sensu Doctorum inter cætera quæ nobis magis manifestant, quantum Sanctissima Virgo Deipara digna sit ut ab omnibus speciali ac præcipuâ devotione honoretur & colatur, non ultimum tenet locum provisio illa Dei, quâ factum ut personas magni nominis & altioris meriti seligeret ad cultum istum, & honorem ei procurandum: ita eodem modo nihil omninò est ex quo melius specialem cultum, qui Divo debetur Iosepho, ejusdem Sanctissimæ Virginis Sponso intemerato, arguere possimus, quam electio carum personarum, quas in hoc destinavit Deus, ut & ei cultum adhiberent, & adhiberent propagarentùm magnificis suis exemplis, tum autoritate illâ quâ cæteris præstabant. Quod cum ita sit consequenter dico, quod magnitudo cultus Divi Iosephi, ut est privatus, non in eo solùm sita sit, quod plures habeat Cultores in particulari quàm alii, sed insuper illud addendum, quod qui insigniores olim fuerunt & modò sunt, ei inter cæteros semper maximè devoti extiterint, quod hic probatum imus.

XXXI.

Ac primò quidem ut à principio nascentis Ecclesiæ sem exordiar, etsi tunc non fuerit pro meritis publicè ac promiscuè veneratus in Ecclesiâ ob rationes Deo cognitatas, quibus addidimus aliquas conjecturas nostras hæc Parte Tractatu 1. cap. 1. Cum tamen fuerit semper summo honore dignus, ob summam ipsius dignitatem, verissimam dico ipsius, respectu Christi Domini Paternitatem. Quis dubitat illam

tunc fuisse aliquibus insignioribus & sanctioribus, hoc est Sanctis Apostolis, aliisque Apostolicis Viris cognitatas? Unde cõsecrarium videtur quod etiam fuerit ab illis secundum istam cognitionem veneratus.

Confirmatur primò ex Evangelistis XXXII. maximè Lucâ, qui Evangelium suum (ut ipse in illius ait initio) compilavit ex his quæ tradiderunt illi qui ab initio viderunt ipsi, & ministri fuerunt sermonis: cum enim ex his quæ ab ipsis tradita acceperunt Evangelistæ, maximè Lucas, nos licet ad illarum aquilarum comparisonem vilissimæ tantum noctuæ, Paternitatem tamen ejus tam sublimem cognoverimus, virtutes & merita quæ ad illam dignitatem sequuntur ita perceperimus ut supra, & ex hæc cognitione ad illius generationem inducamur: Quid amabo de illis cogitabimus, à quibus nos & hanc & illam hausimus & accepimus?

Confirmatur secundò, ex Genes. XXXIII. cap. 37. ubi de Ioseph antiquo, qui hujus figura fuit, ut toties diximus, dicitur, quod viderit per somnium Solem, Lunam, & Stellas adorare se, hoc est Patrem, Matrem, & fratres suos. At hi nimis improprie Sol, Luna & Stellæ: Ergo hoc proprie in illum quem ipse figurabat, Divo scilicet Iosepho, implendum intelligi debet: verè enim Sol Justitiæ Christus, verè Luna Maria, verè Stellæ Apostoli Sancti in ordine gratiæ: Cum ergo hi à Sole & Lunâ Jesu & Maria Iosephum tantoperè honoratum probè scirent, quomodo eum ipsi non magnificere, colere, & honorare potuissent?

Ab Apostolis & Apostolicis viris ad XXXIII. antiquiores Ecclesiæ Patres si descendimus, nonne & in illis eundem, quem in istis, erga illum affectum deprehendimus? Quam sublimiter de eo scriberunt & scripserunt S. Justinus Martyr cognomento Philosophus Apostolorum temporibus vicinissimus? S. Ephrem Syrus, Africanus, Origenes, Gregorius Nyssenus, Gregorius Nazianz. Basilius Magnus, Athanasius, Hieronymus, Ambrosius, Augustinus, Chrysostomus, Joannes XLIV. Patriarcha Jerusalemitanus vulgò Imperfectus in Matthæum

Matthæum & alibi, Cyrillus Alexandrinus, Joannes Damascenus, Eusebius, Emisenus, Iræneus, Chrysologus, Paschasius, Beda, Rupertus, Theophilactus, Haymo, Euthymius, Bernardus? quorum alii paternitatem ejus explicarunt, alii mirandas ejus virtutes collaudarunt, alii paternitatem ejus virtutem & energiam extulerunt? Quanti eum æstimarunt illi, qui tam sublimiter de eo lenserunt & scripserunt? Quomodo illi potuissent non ei affici impensè, cum nos licet frigidissimi ex eorum dictis adeo accendamus, & in ejus amores exardescamus?

XXXV. Sed ut ad tempora nostris vicina accedamus qualis Sanctus Thomas Aquinas Doctor Angelicus & Theologorum vertex summus? quid verò ille de Sancto Josepho? ex Carthagenâ Tom. 4 qui est de Sacr. Arcan. Deip. & Joseph. lib. 18. hom. 14. ante med. & Jacobo Marcantio in vit. flor. lect. de S. Joseph. ita sentit & ait in quart. sentent. dist. 45. quæst. 3. art. 2. ad secundum. *Quibusdam Sanctis datum est in aliquibus specialibus causis præcipuè patrocinari, sicut Sancto Antonio ad ignem, &c. At Sanctissimo Josepho in omni necessitate & negotio concessum est opitulari, & omnes ad se piè confugiens defendere, fovere, & paternò affectu proflequi.* Hæc ex Carthagenâ, Jacobo Marcantio, & aliis S. Thomas Aquinas: an non hic ei devotus?

XXXVI. Post hos quid Sanctum Hermanum Candidi Ordinis Præmonstratensis referam, cui cœlitus & Sponsa Josephi, & nomen Josephi donatum? quid Divam Gertrudem Germanam quæ vidit in spiritu ut supra diximus omnes Cœlites in præsentia Christi & Mariæ Divo Josepho acclinari? Quid Sanctam Brigittam cui à Deo, ut præcedenti, serò mandatam, ut Divi Josephi devotionem excoleret? Quid denique S. Vincentium Ferrerium? quid Sanctum Bernardinum Senensem? Sanctam Matrem Tereciam? S. Petrum de Alcantara? B. Joannem à Cruce? S. Franciscum de Sales? quid Joannem Gersonem? Jacobum Perez de Valentia, Franciscum Suarez quem Eminentissimus Cardinalis Bona vocat primæ notæ Theologum? quid Joan-

nem Carthagenæ? quid infinitos alios?

Non possum tamen quin adhuc XXXVII. duos non valdè notos atexam Illustres Divi Josephi amatores & zelatores, primùm ex Reverendi Domini *Archi* Historiæ Ordinis Minimor. S. Francisci de Paulâ, Beatum *Gasparum Bon*, cui post Jesum & Mariam nihil magis cordi quam Sanctissimus Joseph: quapropter ut frequentissimè Jesum, Mariam & Joseph corde versabat, sic etiam illorum sanctissima nomina sapissimè habebat in ore: si alicui locuturus erat, prius Jesus, Maria, Joseph in ejus ore ex corde resonabat, si respondendum erat, pariter eadem dulcissima nomina repetebat; verbo uno eadem semper ad singula ingeminabat. Quare ut cum istâ devotione semper vixit, sic in eâ mori peroptavit, & ut peroptavit, ita contigit: nam cum læthali morbo decumberet, infirmarios suos rogavit, ut cum ad mortem viderent vergentem, nihil aliud ei inelamarent nisi Jesus, Maria, Joseph: sciebat enim verum esse, quod non ineleganter quispiam,

*Hæc tria nomina,
Bona sunt omina,
Et Mundi lumina,
Et cœli lumina.*

Quod autem tam piè postulaverat, hoc ei à Deo concessum, nam in ultimis singulis hæc verba distinctè protulit, Bone Jesu miserere mei, Jesus, Maria, Joseph, quibus dictis expiravit. Facias ô summe & misericors Deus: ut mihi contingat similiter expirare.

Post istum Beatum produco XXXVIII. Margaretam de Castro ex Ordine S. Dominici, de quâ Antonius de Pennâ in ejus vitâ refert, quod cum hæc sapissimè durante vitâ in has voces, *O si sciretis vos quæ ego in corde meo gesso, & retineo*: et impere audita fuisset, incessit ab ipsius morte sorores, memores horum verborum toties ab eâ repetitorum, Deo etiam inspirante, sancta cupido petirâ Chirurgi manu peccus illius aperiendi, & cor ipsum scrutandi: ut cogitatum ita factum; aperit peccus Chirurgus, cor scrutatur, nec sine stupore amabili in eo reperta tres gemmæ prægrandes & miri splendoris, quales nec antiquus unquam orbis

tulit, nec novus. Neque hæc imaginaria tantum, sed reales, cum eas etiam num servari in templo Dominicanorum scribat Antonius Balinghem loco citato, in quarum primâ viscebatur imago expressa Virginis longe pulcherrimæ, cinctæ caput aureo diademate: in secundâ infantulus specie supra modum decorus in medio duorum animalium: in tertiâ verò Vir formâ spectabilis, ac majestate verendus, aureâ chlamyde indutus, ad cuius pedes erat strata Virgo in habitu Sancti Dominici. Et hæc cordi illius expressæ erant imagines, non aliâ manu, quam Dei: ex quibus prima, utique Deiparam, secunda, Infantulum IESUM, tertia denique Divum Iosephum referebat, quos pimirum dum viveret in corde habuerat, hoc est in amoribus: hujus quoque cœlestis prodigii meminere, Petrus Morales in Matthæum cap. 1. lib. 1. tit. 1. num. 23. Antonius Balinghem in Calendario Sanctissimæ Virginis Mariæ ad 13. Aprilis, & Henticus Engelgrave in Cœlo novo Part. 1. in Festo Sancti Iosephi §. 3.

XXXIX.

Possem & alia multa similia adjicere, sed sufficiat audire Divum Bernardinum Senensem laudum Divi Iosephi Preconem zelantissimum, à ducentis & quadraginta circiter annis dicentem, *Scissum est velum templi, (sub quo nimirum olim Divus tegebatur Iosephus,) à Summo usque deorsum, & per fidem Christi Sacrosancta Mysteria orbi universo pervenerunt, & in hoc cœlorum Regno, idest Ecclesiâ, apertum est Dei Templum, & facta sunt fulgura & voces concionatorum, sequuta sunt voces Doctorum, quæ de tantò & Sanctissimo Iosepho tonuerunt, & scriptis celebrarunt.* Sufficiat dixisse à temporibus Sanctissimæ nostræ Theresiæ impletum quod à 150. annis circiter quasi prophetico spiritu Isidorus Isolanus 3. part. cap. 6. *Aperiet Dominus aures precordiorum intellectus, & Viri magni scrutabuntur interiora Dei dona abscondita in Sancto Iosepho, & invenient thesaurum, &c.* Nam ab inde non solum omnes Ordines Religiosi quotquot sunt in Ecclesiâ Dei, cœperunt in communi ei vehementer affici, eum speciali cultu prosequi, ejusque patrocinium ambire,

sed tot fuere Alvearia ex quibus quot Viri doctrinâ & pietate eximii, tot fuere laudum Divi Iosephi Precones, & cultus ejus toto orbe Propagatores strenui: neque hi soli, sed & Pontifices Summi, Cardinales & Episcopi, alii, quæ omnis conditionis Clerici & Catholici, ejusdem Seraphicæ Matris & suorum zelo & exemplo accensi: quorum omnium cum numerus sit sine numero, quid mirum quod devotio illius in immensum excreverit, eoque progressus fecerit, quales nulla alia, si solam Deiparam excipias.

Quantum ad secundum: Quid scilicet faciant hodie fideles ex motivo istius devotionis ad honorandum Divum Iosephum: in hoc quis etiam ei similis? nam si de precibus est sermo, præter illa servitia quæ in hoc genere ei cum aliis Sanctis sunt communia (in quibus tamen adhuc illos excedit) communicat insuper in multis, quæ videntur Beatissimæ Virgini sponse suæ singularia. Colitur enim etiam Officio parvulo, ut illa, in septenas horas ad normam Canonici distributo, quod ei dietim à suis clientibus & devotis, ab aliis semel septimanatim recitatur: colitur Litanis, ut illa, continuâ Encomiorum ejus serie contextis: Colitur etiam Rosario, de quibus omnibus alibi: quæ omnia nulli post Beatissimam Sponsam & Conjugem suam nisi ipsi competere dignoscuntur.

Licet verò priora duo aliquibus aliis accommodata inveniuntur, quam quæso hoc paucis! & qualis quoad illorum frequentationem inter hos & illum differentia? quare nec ista ulli competunt, ut illi: sin verò de aliis loquendum, quis ea per ordinem attere valeat? Quis Missas, Communiones, Jejunia, Mortificationes, Eleemosynas, Foundationes, Vota, Donaria, Statuas? præterea enim Cœnobîa, Ordines, Congregationes integras, Xenodochia, Tempa, Altaria, &c. quæ licet à particularibus erigantur, spectant tamen, & ea superius reduximus ad cultum publicum: Quis numerum illorum ineat qui ejus modestiam, qui in adversis constantiam & tranquillitatem, qui in desperatissimis spem erectam

erectam qui in arduis obedientiam, & mentis ad divinam voluntatem conformitatem, qui altissimam spiritus paupertatem, qui sublimem rerum omnium caducarum contemptum, aliasque ejus virtutes admirandas, in quibus summè emicuit, sibi proponunt imitandas, & imitantur de facto, hic unam, iste alteram pro modulo suo: sed quàm rara virtus, quàm admiranda etiam Superis inter conjuges benè consentientes continentia? & tamen quàm multi illius & Conjugis suæ exemplo eam servarunt à nobis supra relati, & alii soli Deo cogniti, quàm multi etiamnum servant, alii perpetuam, temporariam alii, & ex his alii breviorē, virtuosam tamen & meritoriam, alii diuturniorē.

XLII. Addamus ad hæc omnia & zelum tot eximiorum Virorum omnis conditionis, status, & dignitatis; qui omnes eloquentiæ ac doctrinæ suæ vires intenderunt, ut gloriam ejus in gentes proveherent: & pro quo tam animosè? tam accuratè? tam frequenter, tam felicitè? Quodque magis mirè, necdum piis illorum votis satisfactum, nec dum immentum illud quod hodie cernitur eis sufficit, crescit in dies illorum & omnium in eum zelus, affectus, amor, ardor, ut ex hoc manifestissimum fiat tertium quod restabat probandum, statum scilicet præsentem hujus Devotionis in particulari, talem esse, quæ uti omnes alias: Primò in numero & qualitate subjectorum: secundò, in materiâ ipsius devotionis superat, ita & in modo: quandoquidem zelus & affectus quo à fidelibus cunctis nunc colitur, non tantum superet nunc omnes, sed etiam in dies semper crescat, & majora semper incrementa capiat.

CAPUT VIII.

De modo illum colendi.

NOTANDUM primò tot esse species honoris & cultus, quot sunt species excellentiæ, ut docent Theologi 2.

2. ad quæstionem 103. Honor enim, sive cultus debetur personæ eique defertur propter ipsius excellentiam: Cùm ergo tres sint omnino species excellentiæ in genere, totidem erunt & species cultus seu venerationis.

Prima species excellentiæ, est excellentia infinita & divina quæ est ex summis, infinitis & divinis perfectionibus, & attributis, cui respondet prima species cultus, scilicet summus, & dicitur à Theologis nostris cultus patriæ, qui soli Deo debitus, ita ut si alteri præterquam ipsi redderetur, injuria fieret Deo omnium atrocissima.

Secunda species excellentiæ, est excellentia infima, humana, & civilis, quæ est ex perfectionibus merè humanis & naturalibus, ut dignitate, nobilitate, scientiâ, gradibus, & officiis; cui respondet secunda species cultus & honoris, qui potest dici humanus, civilis & politicus; quem in plures alias subdividit Aristoteles 9. Ethicor. cap. 2. Nam alius est honor qui debetur Regi; alius qui Principibus; alius qui Nobili; alius qui Patri; & alius qui alteri Viro gravi & honesto; alius qui Præceptori; & alius qui alteri Viro erudito.

Tertia species excellentiæ, est excellentia quadam media inter illas duas, qualis est excellentia ex gratiâ & gloriâ, donisque divinis, quæ Sanctis competit: Gratia enim & gloria sunt dona supernaturalia & excellentissima, ac in alio prorsus ordine quàm sint humana & naturalia quantumvis magna & rara: & huic excellentiæ respondet tertia species cultus, quæ à Scholasticis vocatur Dulia.

Et quia ex Evangelio alia terra fert fructum centesimum, alia sexagesimum, alia trigessimum, quod significat

I.

II.

III.

IV.

V.